

Balzac i la petita modista xinesa

Dai Sijie

L'aire estava carregat d'una olor de gel. Es va sentir el soroll sec del fregament d'un llumí, ressonant i fred. L'ombra negra de la nostra casa sobre puntals, clavada a una distància d'uns quants metres, es va sobresaltar per aquella claror groga i va tremolar en el mantell de la nit.

El llumí va estar a punt d'apagar-se a mig camí i ofegar-se en el seu propi fum negre, però va agafar un nou alè, trontollant, i es va acostar a *El pare Goriot*, que jeia per terra, davant la casa sobre puntals. Els fulls de paper polits pel foc es van recargolar, es van arraulir els uns contra els altres i les paraules es van abalancar cap a fora. Aquell incendi va despertar la pobra noia francesa del seu somni de somnàmbula, va voler salvar-se, però ja era massa tard. Quan va trobar el seu benvolgut cosí, ja l'havien engolida les flames juntament amb els fetitxistes dels diners, els seus pretendents i el seu milió d'herència, tot convertit en fum.

Tres llumins més van encendre alhora les fogueres d'*El cosí Pons*, d'*El coronel Chabert* i d'*Eugénie Grandet*. El cinquè va enganxar Quasimodo, amb les seves anfractuositats ossoses, fugint per les llambordes de *Nostra Senyora de París* amb Esmeralda a l'esquena. El sisè va caure damunt *Madame Bovary*. De cop i volta, però, la flama va fer una pausa de lucidesa en la seva mateixa bogeria i no va voler començar per la pàgina on Emma, en una habitació d'hotel de Rouen, fumant al llit, amb el seu jove amant arraulit contra ella, murmurava «Em deixaràs...». Aquell llumí, furiós però selectiu, va optar per atacar el final del llibre, l'escena on li va semblar sentir, just abans de morir, un cec que cantava:

*Sovint la frescor d'un bon dia
fa somniar, noieta, en l'amor.*

Quan un violí va començar a tocar una tonada fúnebre, una bufada de vent va sorprendre els llibres en flames; les cendres fresques d'Emma es van enlairar, es van barrejar amb les dels seus compatriotes carbonitzats i es van elevar suspeses en l'aire.

Els crins de l'arquet lliscaven cendrosos sobre les cordes metàl·liques, tan lluents que reflectien el foc. Aquell so era el del meu violí. El violinista era jo.

Sijie, Dai. *Balzac i la petita modista xinesa*. Barcelona: Edicions 62, 2001, p. 195-197. [2a ed. Barcelona: Labutxaca, 2007]
Traduït per Marta Marfany